

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Πλημμύριζαν οι αλάνες στις γειτονιές με την πιτσιρικαρία που άπλωνε σα χαρούμενηπραμάτεια τα όπλα της. Τα ξύλινα σπαθιά, τόξα και βέλη αλλά και σφεντόνες. Γινόταν ο πόλεμος γιορτή στα παιδικά τα στέκια. Ακόμη και για τα ανήλικα καθάρματα που σημάδευαν τα πουλιά με μικρά αεροβόλα. Πατήρ πάντων ο πόλεμος. Όλοι ήταν φτιαγμένοι για πόλεμο και περισσότερο από όλους τα παιδιά.

Τι παράδοξο που είναι να έχεις ολόκληρη τη ζωή μπροστά σου και να προβάρεις σε κάθε βήμα το θάνατο. Χωρίς αναστολές, χωρίς πιασμοί. Γιατί είναι απλά και μόνο ένα παιχνίδι. Μήπως ένα παιχνίδι δεν είναι και η ζωή με έναν και μοναδικό προδιαγεγραμμένο κανόνα; Πλην του τέλους όλοι οι υπόλοιποι όροι του παιχνιδιού δεν υπάρχουν γραμμένοι πουθενά.

Ίσως γι αυτό όλα τα παιδιά να είναι έτοιμα λες κι είναι φτιαγμένα για τον πόλεμο. Ακόμη και τα παιδιά της Παλαιστίνης ή οποιασδήποτε άλλης εμπόλεμης ζώνης, στα διαλείμματα του πολέμου θα παίξουν πόλεμο με ψεύτικα όπλα και αν βαρεθούν θα κλωτσήσουν μια μπάλα. Ακόμη κι αυτοί που ξέρουν τι πραγματικά σημαίνει πόλεμος και πως ο θάνατος κρύβεται αδυσώπητος και αθόρυβος σε κάθε σπίτι. Σε κάθε πέτρα, σε κάθε γωνιά μιας μικρής λωρίδας γης.

Κάποτε όλα αυτά τα παιδιά μεγάλωσαν. Κάποιοι μέτρησαν τα αστέρια στο νυχτερινό ουρανό και ταξίδεψαν με την αύρα της αυγής. Τραγουδούσαν τη χαρά και τον πόνο, ήπιαν, γέλασαν, ερωτεύτηκαν. Ίσως κάποτε έφτασε και η σειρά τους να κάνουν τα δικά τους παιδιά και να τα χαζεύουν στις αλάνες να παίζουν πόλεμο και να κάνουν τις δικές τους πρόβες θανάτου.

Έξω από αυτόν το χορό της διαδοχής εις τον αιώνα των αιώνων όμως μένουν και κάποια άλλα παιδιά. Εκείνα που δεν φτιάχτηκαν ποτέ για πόλεμο αλλά βάστηξαν τα πιο λυτρωτικά

τουφέκια. Εκείνα τα παιδιά που άμα έφτασαν και καβάλησαν τα σύννεφα δεν σκέφτηκαν ποτέ να τους περάσουν χαλινάρι για να τα οδηγήσουν εκεί που εκείνα θα ήθελαν. Εκείνα τα παιδιά που έμαθαν να μην τιθασεύουν της καρδιάς τους τα αισθήματα. Εκείνοι που έμαθαν πως αν επιχειρήσεις το πρώτο σε εκδικείται ο ουρανός και πως αν επιχειρήσεις το δεύτερο σε προδίδει η ζωή. Έτσι κάπως φτάνεις να διψάς για ζωή αλλά να παραμονεύει από άδικο βόλι ο θάνατος.

Πώς αλλιώς θα μπορούσε να σκέφτεται ο σύντροφος των Διεθνών Ταξιαρχιών εκείνο το βράδυ που χόρευε το τελευταίο τάνγκο με την αγαπημένη του πριν κινήσει μέσα στη βροχή, τη λάσπη και τα χιόνια για την κοιλάδα του Χάραμα; Ένα πακέτο βρεγμένα τσιγάρα κι ένα τελευταίο γράμμα για εκείνη μουλιασμένα από το αίμα της καρδιάς που τη χτύπησε του εχθρού η άδικη σφαίρα. Ίσως κάπως έτσι από το χειμώνα της Μαδρίτης του '36 στο κατακαλόκαιρο του Γράμμου το '49. Όταν ο αντάρτης του Δημοκρατικού Στρατού κράτησε για τελευταία εικόνα τα θλιμμένα μάτια της μάνας του πριν πυρποληθεί από τις ναπάλμ και τον θερίσουν οι ριπές των πολυβόλων.

Κάπως έτσι και ο απανταχού εξόριστος. Ο μελλοθάνατος που χάραξε πριν την αυγή που θα τον οδηγούσαν στο εκτελεστικό απόσπασμα στον τοίχο το κελιού του χάραξε δυο λόγια για την αγάπη του, για τα παιδιά του, για τα ιδανικά του. Έτσι είναι. Για όλους αυτούς που δε φτιάχτηκαν για να πολεμήσουν και να πεθάνουν αλλά για να καβαλήσουν τα σύννεφα και να πετάξουν με τα δικά τους φτερά. Όλοι αυτοί που φτιάχτηκαν για να ζήσουν με πάθος, αλλά έσβησαν νωρίς. Τουλάχιστον χάρη σε αυτούς χιλιάδες άλλοι καβάλησαν κι αυτοί τα σύννεφα και πέταξαν με τα δικά τους φτερά.

Κάπως έτσι συνεχίζεται η ζωή και ο πόλεμος εξακολουθεί να είναι γιορτή στα παιδικά στέκια. Ο κόσμος αυτός θα το καταλάβεις ότι έχει αλλάξει όταν τα παιδιά σταματήσουν να πολεμούν για διασκέδαση με ξύλινα σπαθιά και πλαστικά τουφέκια ακόμη κι εκεί που ο πόλεμος κι ο θάνατος είναι καθημερινότητα. Ο πολιτισμός αυτός θα αλλάξει όταν τα παιδιά σταματήσουν να ενθουσιάζονται με τις πρόβες θανάτου την ώρα που η ζωή είναι μπροστά τους. Όταν από την αρχή θα είμαστε βέβαιοι ότι κανένα παιδί δεν θα είναι φτιαγμένο για πόλεμο...